

név:..... iskola: ..... osztály: .....

KÉT HÉT EGY MESE

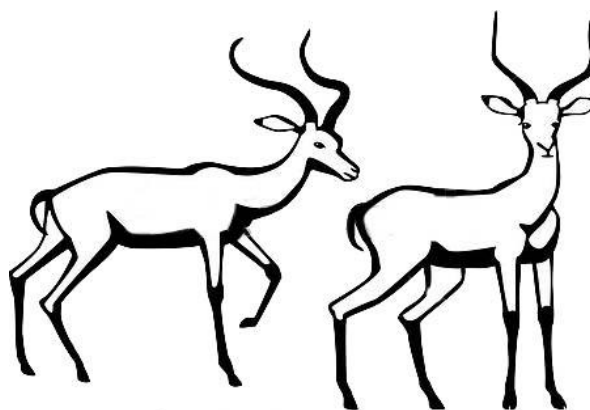
2019-2020

3.-4. osztály

6., utolsó forduló

Kertész Erzsi: Állati Vállalat: VirágZoo

Szentendre: Cerkabella Könyvkiadó, 2019

1) Mi a közös minden állatban, mit hisz magáról?

.....

.....

.....

2) Antika és Lopez melyik vállalkozása omlott össze?

.....

3) Írd le, hogyan nézett ki az új vállalkozás helyszíne!

.....

.....

.....

.....

.....

4) Hogyan olvastad a mesében? Fejezd be a mondatot!

A Paradicsom az a hely .....

.....

De hát ez a wellnessrészleg! Itt egyszerűen.....

.....

5) Miért követte Tigris Lopezéket?

.....

.....

6) Mit ehetett a Tigris, és mit nem? Csoportosítsd az ételeket!

moha, páfrány, hal, rizs, hús

EHETI

NEM EHETI

.....

.....

.....

.....

.....

.....

7) Mi lesz Tigris feladata animátorként?

.....

.....

.....

8) Milyen állat szerepelt a mesében, és melyik nem? Húzd át annak a nevét, amelyik
NEM szerepelt a történetben!

antilop, tigris, pióca, oroszlán, gazella, keselyű

Véget ért a verseny!

Tetszett? Akkor reméljük jövőre is versenyeztek velünk!

A hiányzó feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról, vagy
gyertek be érte a gyermekkönyvtárba!

Az eredményhirdetésről az iskolában értesítünk benneteket!

Hanga Réka illusztrációival

PARADICSOM. PAPRIKA

Antika és Lopez éppen egy füves tisztáson szökdécselt. Ki tudná megmondani, vajon szavanna volt-e, sztyeppe, préri vagy netán valami pampa? Mióta imádott kávézójuk romhalmazzá vált, csak szökdécseltek kitartóan hegyen és völgyön, dzsungelen és szavannán keresztül, mígnem egyszer csak, egészen váratlanul Lopez megtorpant:

– Állj!

Antika megállt, lihegett egy kicsit, és aggodalmas képet vágott.

– Mi az, Lopez? Ellenség? Jönnek a majmok? Vagy egy tigris?

– Mióta félsz te a tigrisektől, Antika?

– Én egyfolytában félek a tigrisektől Lopez. Csak nem mindig mutatom ki.

Lopez elhúzta a száját.

– Hát semmit nem tanultál az állatokról az elmúlt egy évben, Antika?

– Dehogynem! Tudom például, hogy legszebb állat a csincsilla. Na, meg a kolibri. És hogy a struccok mekkora koszt csinálnak evés közben. Meg azt is tudom, hogy...

– Nem, nem erre akarok kilyukadni – intette le Lopez.

– Arra gondolok, hogy a szíve mélyén minden állat egyforma. Ha egyet ismersz, ismered az összeset.

– Én egy kicsit másképp látom, Lopez – ellenkezett óvatosan Antika. – Hiszen teljesen más bánásmódot igényel egy fekete özvegy, mint egy fekete mamba. Máshogy szólítasz meg egy fehér sakált, mint egy fehér egeret. Hogy a piros fenekű páviánokról ne is beszéljünk.

Lopez türelmetlenül rázta a fejét.

– Antika! Te tényleg semmit nem értettél meg! Figyelj! Minden állat azt hiszi, hogy ő a világ közepe! Ez a közös bennük. Remélem, ezt azért észrevetted.

– Ezt mondjuk igen – bólintott tétován Antika, aztán még hozzátette:

– Csak azt hittem, hogy ennek nincs túl nagy jelentősége.

– Dehogynem! – dobbantott Lopez. – Ennek óriási

jelentősége van. Erre fogjuk építeni a következő vállalkozásunkat.

– Te építkezni akarsz? – hökkent meg Antika. Már látta is magát vakolókanállal, papírcsákóban, a déli napon izzadva, ropogósra sült antilopbundával, és a látomás nem töltötte el felhőtlen örömmel.

– Jelképesen értettem – dünnyögte Lopez. – Tudod, szimbolikusan.

– Tudom – bólogatott Antika, és csak remélni merte, a szimbolikus azt jelenti, hogy leteheti a képzeletbeli vakolókanalat, amit eddig a képzeletbeli patájában szorongatott.

– Mert nézz csak oda! – bökött egy közeli kis ligetcsoporthoz Lopez. – Hát nem tökéletes helyszín ez az új vállalkozásunk számára?

– Te tényleg megint vállalkozni akarsz? – kérdezte Antika. – Lopez, hát nem volt neked elég az Állat KávéZoo tragikus összeomlása?

– Na, hát éppen ezért nem építkezek. Az összeomlás miatt. Egyszerűen a Természetre bízunk a dolgot. A Természet növesztett ide egy kellemes facsoportot, üde tisztásokkal, a fák között szél susztorog, a levelek szinte csilingelnek a kelő nap fényében, meg ilyesmi. Az erdő alja tele van dúsan termő bokrokkal, gombákkal,

bogarakkal és kisállatokkal. A tápláléklánc összes képviselője találhat itt kedvére valót.

– És most már antilop is lesz, ha valaki épp arra vágyik... – dünnyögte Antika, de azért követte Lopez a fák közé. Az pedig tovább magyarázott:

– Nem kell kávé főznünk, és pincérkötevényben rohangálnunk többé! Benépesítjük ezt a helyet, aztán meg igazgatjuk! Sőt, neked nem is muszáj, elintézem egyedül is!

– Akkor én nem is igazgathatok? – szontyolódott el Antika.

– A bal füleden igazgathatsz egy kicsit, mert már megint lekonyult. Oda nézz! Hát nem gyönyörű?

A fák között szél susztorgott, a levelek szinte csilingeltek az üde tisztáson. A nap már rég felkelt, úgyhogy a napkelte pont nem látszott, de biztos szép volt az is. Lopez pedig nem tétlenkedett. Valamelyik bokor aljából előhúzott egy ütött-kopott fatáblát (biztosan az előző tulajdonos hagyta ott), és a patája élével betűket próbált karcolni a szálkás felületbe.

– Mit írsz, Lopez?

– Természetesen a hely nevét. Ez a legfontosabb. Egy jó név eladja az egész erdőt.

– Te el akarod adni ezt az erdőt? De hát még meg sem vetted! Nem is a tied!

– Ha egyszer elneveztem, onnantól már az enyém –
bőszült föl Lopez. – Ne akadémkoskodj annyit, Antika!
Segíts inkább vésni!

– És mi lesz az erdők neve? – kérdezte Antika, aki
kezdett belenyugodni, hogy kávézó helyett most erdője
lesz, bár kicsit azért izgult, hogy az erdő vajon jó néven
veszi-e, hogy csak úgy fogják, és elnevezik. De minél
tovább nézte a csilingelő leveleket meg a dúsan termő
bokrokat, annál inkább érezte, hogy egy saját erdő talán
begyógyítja majd a KávéZoo pusztulása okozta sebeket.

– Az lesz a neve ennek a helynek, hogy Tomátó –
jelentette ki Lopez. – Hogy a külföldi állatok is értsék a
célzást. Igen, Tomátó!

– És a helyi állatok kedvéért nem írjuk oda a fordítást
is? – kérdezte Antika, akinek fogalma sem volt, mi az a
Tomátó.

– Hát, zárójelben odaírhatod, hogy Paradicsom –
bólintott engedékenyen Lopez.

– Akkor már miért nem Paprika? – kérdezte Antika,
aki úgy vélte, hogy a paradicsom erős hasmenéses tüne-
teket okoz, és a maga részéről egyáltalán nem kedvelte.

– Megbolondultál, Antika? A Paradicsomról mindenki
tudja, hogy micsoda. Na, de ki hallott már Paprikáról?!

Antika komoran hallgatott. Ő személy szerint el sem
tudta képzelni a paradicsomot paprika nélkül. Vegyük
például a lecsót...

– A Paradicsom az a hely – szónokolt Lopez –, ahol
mindenki úgy érzi jól magát, hogy az nem megy a másik
rovására.

Na hiszen, gondolta Antika, és a táplálékláncrea
gondolt.

De aztán megadta magát a vállalkozó szellemnek, és
segített elkészíteni a feliratot, amit a legszélső fára ki is
akasztottak, még aznap délután.

Így nézett ki:

És kisvártatva bedugta a fejét a fák közé az első állat.

HÚS VAGY MOHA

– Hát te mit keresel itt? – förmedt rá Lopez az első állatra, aki történetesen a szép emlékű Állat KávéZoo tette kész biztonsági őre, a Tigris volt.

– Titeket kereslek – mondta a Tigris. – Pontosabban követtelek titeket, hiszen az alkalmazásokban állok.

Antika kényelmetlenül feszengett. Sose bízott igazán a Tigrisben, és már épp örült, hogy megszabadultak tőle, erre tessék.

– Csak jó lenne tudnom, hogy ebben az erdőben a dzsungel törvénye működik-e, vagy akkor mi is most az aktuális vállalati kultúra – mondta a Tigris, és pillantása gyorsan siklott antilopról antilopra.

– Ezt komolyan kérdezed? – horkant fel Lopez. – Hol látsz te itt dzsungelt? Ez egy munkahely, szedd már össze magad!

– Jó – sóhajtott a Tigris. – Csak gondoltam, megkérdezem. Sosem lehet tudni.

Antika próbált nagy ütemben alkalmazkodni az új helyzethez.

– Képzeld, Tigris! Ez a hely itt maga a Paradicsom!

– Paprika is van?

– Lesz – ígérte Lopez lemondóan. – Majd az egyik tisztáson kialakítunk egy konyhakertet. De most gyertek, járjuk be a birtokot, amit igazgatni fogok!

Így hát elől szökdécselt Antika meg Lopez, mögöttük a Tigris cammogott, és megcsodálták a kis erdőt, a csilingelő faleveleket meg mindent.

– Van lágy szellő is – magyarázta Lopez, mintha máris egy reklámanyag összeállításával foglalatoskodna. – Minden nap tíztől tizenegyig lágy szellő, háromtól tizenhét harmincig, kiszámíthatatlan időközökben enyhe fuvallatok.

– Az jó – mondta minden lelkesedés nélkül a Tigris. – Hús nincs?

– Húúúú? – nézett rá méltatlankodva Lopez. – Azt hittem, ezt már megbeszéltük. Van viszont moha.

– Soha! – vonyított fel a Tigris, mire az antilopok hátrébb ugrottak. Antika szemrehányóan nézett Lopezre, és pillantásában az tükröződött, hogy mégis,

hogyan képzelem, hogy itt, az ősvadonban (lány szellő ide vagy oda) pont egy tigrist ingerel. Lopez azonban, mint már oly sokszor, most is bebizonyította, hogy legjobban az állatokhoz ért, a Tigris pedig kifejezetten a szakterülete.

– Nézd – mondta neki –, az elmúlt évben vegetáriánus voltál, és ez nemcsak a megjelenésedre, de a személyes kisugárzásodra is pozitívan hatott.

– Nem kell a rizsa! – vakkantott a Tigris.

– A rizsa már lejárt lemez – nyugtatta meg Lopez, és felmarkolt egy haragoszöld mohapárnát. – Mostanában a moha a menő. És köretként kiválóan illik hozzá a páfrány!

– Halat sem ehetek? – pislogott a Tigris szomorúan a közelben csobogó (mi több, lágyan csilingelő) patak felé.

– Megörültél? Itt akarsz horgászni? – kérdezte Lopez.
– De hát ez a wellnessrészleg!

– És abban mit kell csinálni? – meresztett nagy szemeket Antika.

– Itt egyszerűen csak jól kell érezned magad – okította Lopez. – Beülsz a vízbe, érzed, ahogy pezseg meg bugyborékol, behunyod a szemed, és kikapcsolsz a napi gondokból, bajokból. Közben hallgatod a madárdalt, és új erőre kapsz.

A Tigrisnek tetszett a wellnessrészleg, ezért haladéktalanul el is helyezkedett a patakmederben, csak a feje lógott ki a vízből. Ám hamarosan mindenütt piócák cuppantak a testére.

– Segítség! – hörögte a Tigris, de Lopez csak legyintett.

– A pióca is a kezelés része. Méregtelenít.

– Te, Lopez – súgta Antika. – Én valahogy egyre mérgesebbnek látom a Tigrist.

A Tigris bömbölve, vicsorogva kimászott a wellnessrészlegből, és dühösen rázta le a bundájába telepedett piócákat.

– Ott a szauna – próbált készségeskedni Lopez, és egy napsütötte, átforrósodott sziklára mutatott a közelben.

De a Tigrisnek nem volt kedve szaunázni.

– Tehát akkor tisztázzuk! Mi is lenne a feladatom itt, a Tomátóban? – kérdezte olyan hangsúllyal, mint az a munkavállaló, aki biztosan érzi, hogy képességei és szaktudása birtokában nyertes tárgyalási pozícióban van leendő főnökével szemben.

– Ha nem tetszik az állás... – kezdte Antika reménykedve, de Lopez leintette.

– Arra gondoltam – mondta a Tigrisnek –, hogy te lehetnél itt az animátor.

– Az meg mi? – kérdezte egyszerre a Tigris és Antika.

– Hányszor mondtam már, hogy tanuljatok nyelveket! Ahány nyelvet beszélsz, annyi állat vagy!

– Én tudok majomul – suttogta Antika. – Társalgási szinten.

– Lényegre! – horkantott a Tigris. – Mi a nyavalya az az animátor?

– Ez a kifejezés az animal szóból ered, ami azt jelenti, hogy állat – magyarázta reményvesztetten Lopez. – Az animátor pedig olyan személy, aki állatokkal foglalkozik. Vagyis olyan állat. Tehát állatokkal foglalkozó személy vagy állat.

– És hogyan kell velük foglalkozni? – kérdezte gyanakodva a Tigris.

– Bárhogy. Ami éppen adódik. Leginkább a szórakoztatás lesz a feladatod, de emellett a problémamegoldás is. Vitás ügyek elsimítása, a dzsungel törvényének elkerülése és legfőképpen a derűs, oldott és kötetlen légkör biztosítása.

– De nem kell egyfolytában vigyorogni, ugye? – kérdezte a Tigris.

– Egyfolytában semmiképpen. Lesz ebédszünet, akkor lazíthatsz.

A Tigris magába roskadva ücsörgött egy kidőlt fatörzsön. Tűnődött. Nehezen vallotta be magának, hogy rossz lóra vagyis antilopra tett, amikor idáig követte Lopezéket egy új, kellemes munkahely reményében. Animátor – ízlelgette magában a kifejezést –, ha más nem, legalább jól hangzik – gondolta. – És az állatokat amúgy is meglehetősen kedvelem. Legalábbis némelyiket. Legalábbis időnként.

– Áll az alku – morogta, bár maga sem tudta, miért egyezett bele ebbe a hülyeségbe.

